

DERES KORNÉLIA

Júniusi Indián

A fehér évszakban kockává fagy a félés.
Ez a fegyelem ismerősebb, mint a szétfolyó nyári
határok. Meztelen ételszag, izzadtság, bőrök. Unalom.
A strandokban nem hiszek, hintaágyam rozsdás
nyöszörgő. De a tekintet legalább kitarakva, nyugodtan
bámulhatsz.

Júniustól zavarban vagyok.

Mások persze megússzák ezt is: valaki inkább nyirkos
csempéknek dőlve tölti ki idejét, valaki katedrálisokról
ír verset, hátha Isten és a képzelt hideg megmenti.
Én fehérre mázolt arccal lesek kameráitokba,
ne égjek le helyettetek. Tollaim ékesek,
takart bőrfelület a maximumon. Szökött
Indián az elidegenedettek alosztályából.

Egy hűvös kéz köszönt. Nem nevezném
érzéketlennek. Talán az enyém lehet.

Kerozin-kúra

Máskor meg én szállok fölétek ívesen,
technikás, törhetetlen, acélos szépség.
Lesem modell-életek tetejét, a beszennyezett
kockákat. Miért gyűrődnek fel a mezőlemezek?
Mi ez a mániás geometria?

Feketére koptatok tekintetem alatt. Pöttyök
vagytok, egy képzelt világrend szerint
haladva dobozról dobozra.
És néha felfelé: kompozit körútra.
Hogy a géptest legyen az, ami felsérti
a hangot. Ne a rugalmas hús.

Vízszintesen behúzni egy éjszakába,
fémtörzsszel, józanul, kímélet és irgalom
nélkül. Mint aki mérnökök
hideg álmában kidobózik.

De miért ne lebeghetnének az ünnepi kékbén?

Valami bizsereg a hátamon, talán egy újabb
szárny felé nyitnak utat az izmok.
Belém félni járnak.